

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 96/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUHÁSZ & Partners, s. r. o., Palackého 2, Košice, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Ján Juhász, ktorou sa domáha uloženia povinnosti Okresnému súdu Ružomberok rozhodnúť v bližšie neoznačenom konaní o určenie vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 23. decembra 2014 doručené podanie [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUHÁSZ & Partners, s. r. o., Palackého 2, Košice, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Ján Juhász, označené ako „sťažnosť... podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky“. Podľa obsahu a priloženej dokumentácie ústavný súd kvalifikoval označené podanie v zhode so sťažovateľom ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou sa domáha uloženia povinnosti Okresnému súdu Ružomberok rozhodnúť v bližšie neoznačenom konaní o určenie vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Sťažovateľ v sťažnosti najmä uvádza:

„Na štátnom notárstve v Liptovskom Mikuláši bolo vedené dedičské konanie po zosnulej matke sťažovateľa ešte v čase, keď bol sťažovateľ aj s jeho súrodencami maloletý. V tom čase im bol ustanovený kolízny opatrovník ONV, OSD Liptovský Mikuláš, ktorý však podľa zápisnice z pojednávania sa k veci nevyjadril a nie je ani uvedený kto ním bol. V danom dedičskom konaní bolo rozhodnuté, že celé dedičstvo po poručiiteľke nadobudol jej manžel a otec sťažovateľa, tu uvedený ako odporca v 2) rade. Po preštudovaní zápisnice z pojednávania sme toho názoru, že postup štátneho notára bol vo všetkých otázkach dedičstva nezákonný z dôvodu, že pri prejednaní záležitosti v dedičskom konaní nešlo o bežné veci a bolo potrebné s nakladaním ohľadne majetkových práv schválenie súdu. Bez akýchkoľvek pochybností je zrejmé, že zo strany otca, teda odporcu v 2. rade nebolo postupované v tomto dedičskom konaní korektne, keď nadobudol v celosti dedičstvo s povinnosťou úhrady na tú dobu veľmi nízkych výplat.

Zo zápisnice z tohto pojednávania nie je jednoznačne jasné, čo je predmetom BSM. Sme toho názoru, že v danom dedičskom konaní nebol prejedaný rodinný dom, ktorý rodičia sťažovateľa spoločne postavili za trvania svojho manželstva na základe stavebného povolenia vydaného ONV, odbor výstavby v L. Mikuláši zo dňa 12. 03. 1971, ale zmätočne sa prejedala polovica nadstavby rodinného domu - hoci táto nikdy neexistovala, nakoľko sťažovateľovi rodičia vytvorili vybudovaním novú vec - rodinný dom, ktorý mal byť v tomto dedičskom konaní vypriadaný ohľadne režimu BSM. Podľa nášho názoru išlo o účelové opomenutie prejedania rodinného domu. V súčasnosti je vyššie spomínaný rodinný dom aj

s evidovaný na LV č. 223 a jeho vlastníkom je [REDAKOVANÉ], teda odporca v 1. rade, ktorý túto nehnuteľnosť nadobudol darovacou zmluvou od odporcu v 2. rade. Máme za to, že vyššie uvedenými skutočnosťami bolo porušené základné ľudské právo sťažovateľa zaručené Ústavou Slovenskej republiky v čl. 20.“

Sťažovateľ ďalej uvádza, že sa „... spolu s ďalšími navrhovateľmi domáhal svojho práva formou všeobecného súdnictva, kde podal dňa 05. 06. 2009 najprv Návrh na určenie vecí patriacich do BSM, ktorý mu Okresný súd Ružomberok rozsudkom zo dňa 13. 07. 2009 zamietol. Následne na to bol podaný proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok zo dňa 13. 07. 2009 riadny opravný prostriedok - odvolanie zo dňa 13. 08. 2009, ktorému Okresný súd Ružomberok vyhovel a rozsudkom zo dňa 12. 07. 2010 určil veci patriace do BSM manželov. Proti tomuto rozsudku Okresného súdu Ružomberok zo dňa 12. 07. 2010 podali odporcovia odvolanie dňa 20. 08. 2010, na základe ktorého Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 13. 02. 2012 žalobný návrh navrhovateľov zamietol. Voči rozsudku Krajského súdu v Žiline bol podaný mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie zo dňa 29. 05. 2012. Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 28. 07. 2014 dovolanie zamietol. Týmto postupom sťažovateľ vyčerpal všetky opravné prostriedky, ktoré mu zákon poskytuje.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

«Ústavný súd vyhovuje sťažnosti a zároveň zaväzuje prvostupňový súd, aby rozhodol v súlade s týmto rozhodnutím a teda určil, že nehnuteľnosti, ktoré sú evidované u Správy katastra Ružomberok, kat. úz. Liptovská Lúžna, na [REDAKOVANÉ], parcely registra [REDAKOVANÉ] a to p. č. [REDAKOVANÉ] - Zast. plochy a nádvoria o výmere [REDAKOVANÉ], p. č. [REDAKOVANÉ] patria v režime BSM do vlastníctva [REDAKOVANÉ]... a neb. [REDAKOVANÉ]... a to v celosti.»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý je v súlade § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde a zodpovedá ďalším podmienkam vyvoditeľným z ustanovení tohto zákona. Ak ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, o ktorú zjavne ide aj v prípade sťažovateľa, musí obsahovať jednak všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené predovšetkým v § 50 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami na návrh na rozhodnutie (petit) vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní musí posudzovať sťažnosť aj z hľadiska § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v predloženom znení nemožno považovať za kvalifikovanú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Jej nedostatky sa vzťahujú predovšetkým na sťažovateľom formulovaný návrh na rozhodnutie (petit), ktorý nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 56 zákona o ústavnom súde, keďže v ňom nie sú uvedené základné práva alebo slobody, ktoré mali byť porušené, a ani orgán verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje.

Ústavný súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ mimo petitu sťažnosti označuje za odporcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], a to napriek tomu, že z § 51 ods. 1 zákona o ústavnom súde zjavne vyplýva, že odporcom, teda subjektom, proti ktorému sťažnosť smeruje, môže byť v konaní o sťažnostiach fyzických a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len orgán verejnej moci, nie fyzická osoba, príp. fyzické osoby.

Sťažovateľ sa síce mimo petitu sťažnosti domáha vyslovenia porušenia „základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky“, avšak v súlade s už uvedenou konštantnou judikatúrou text uvedený mimo petitu ústavný súd považuje len za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorá nemôže nahradiť návrh na rozhodnutie (petit).

V nadväznosti na už uvedené a skutočnosť, že podanie sťažovateľa je nezrozumiteľné a neúplné, ústavný súd zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, akými trpí sťažnosť sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nemožno považovať za kvalifikovanú sťažnosť, ktorá zodpovedá požiadavkám vyvoditeľným z § 20 a § 50 v spojení s § 56 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2015